

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře v neveřejném zasedání konaném dne **25. ledna 2017** projednal **stížnost**, kterou proti usnesení Okresního soudu v Táboře ze dne 21.12.2016, č.j. 6 T 93/2016-550 podal obžalovaný [REDAKCE] t.č. ve vazbě ve Vazební věznici MS ČR v Českých Budějovicích, a rozhodl o ní **t a k t o** :

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu se stížnost obžalovaného jako nedůvodná **z a m í t á**.

Odůvodnění :

Shora označeným usnesením byla podle § 71a tr. řádu zamítnuta žádost obžalovaného [REDAKCE] o propuštění z vazby na svobodu, neboť vazební důvod podle § 67 písm. c) tr. řádu u něho i nadále trvá. Podle § 73 odst. 1 písm. a) tr. řádu nebyla soudem přijata jako náhrada za vazbu záruka [REDAKCE]. Podle § 73 odst. 1 písm. b) tr. řádu nebyl soudem přijat písemný slib obžalovaného. Podle § 73 odst. 1 písm. d) tr. řádu soud nerozhodl o uložení předběžných opatření. Podle § 73a odst. 2 písm. b) tr. řádu nebyla soudem přijata jako náhrada za vazbu nabídka [REDAKCE] na složení peněžité záruky.

Předmětné usnesení právní moci nenabylo, neboť ihned po jeho vyhlášení v rámci hlavního líčení konaného dne 21.12.2016 proti němu podal obžalovaný stížnost, která nebyla následně písemně zdůvodněna.

Krajský soud přezkoumal napadené usnesení ve smyslu 147 odst. 1 tr. řádu, přezkumu podrobil taktéž i zákonnost řízení, které samotnému rozhodnutí předcházelo, přičemž dospěl k závěru za situace, kdy měl k dispozici pro své rozhodnutí kompletní trestní spis, že oprávněmu prostředku obžalovaného [REDAKCE] vyhovět nelze.

V samotném řízení, jež napadenému rozhodnutí předcházelo, nebylo krajským soudem identifikováno žádných procesních závad. Obžalovaný byl ke své žádosti o propuštění z vazby a k nabízeným substitučním institutům vazbu nahrazujícím vyslechnut v závěru hlavního líčení před Okresním soudem v Táboře, které konáno 21.12.2016. Obžalovanému byl dán dostatečný prostor, aby mohl přednést své důvody, které jej vedly k podání žádosti o propuštění z vazby. Obhájce obžalovaného před soudem vyslovil, že v situaci vánočních svátků a nabízených omezení ze strany obžalovaného je případné pokračování v trestné činnosti vyloučeno. Protože, pokud se vysloví omezení typu – jakéhokoliv styku s poškozenou, které se navrhuje stanovit, v podstatě důvod vazby odpadá.

K samotné důvodnosti trestního stíhání obžalovaného pak nutno říci, že rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 21.12.2016 č.j. 6 T 93/2016-532 byl obžalovaný uznán vinným pod bodem ad 1) přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, pod bodem 2)

zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, pod bodem 3) přečinem nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku a pod bodem 4) dále i přečinem nebezpečné pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. b), c), d) tr. zákoníku.

Za tyto trestné činy byl obžalovaný odsouzen podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku za užití ustanovení § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce 40 měsíců nepodmíněně, pro jehož výkon byl zařazen podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Podle § 99 odst. 2 písm. b) a § 99 odst. 4 tr. zákoníku bylo dále obžalovanému uloženo ochranné léčení protialkoholní ve formě ambulantní. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu obžalovanému uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozené společnosti Česká průmyslová zdravotní pojišťovna, IČ 47672234 se sídlem Ostrava – Vítkovice, Jeremenkova 11, částku 3.309 Kč. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byla poškozená [redacted] nar. [redacted] se svým uplatněným nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Tento rozsudek právní moci doposud nenabyl, neboť obžalovaný si proti němu ihned do protokolu o konaném hlavním líčení podal odvolání a to do výroku o vině, i trestu.

Z toho, co se podává shora, tedy po provedeném dokazování před soudem prvního stupně je i nadále dáno důvodné podezření, že shora označených trestných činů se dopustil právě obžalovaný [redacted]. V rámci stížnostního řízení, které se týká otázky oprávněnosti vazebního stíhání obžalovaného, není v žádném případě řešena otázka jeho viny, neboť těžiště samotného dokazování v dané trestní věci se řeší výhradně před soudem prvního stupně a násl. před soudem odvolacím. Jedině soud může rozhodnout, zda vina obžalovaného [redacted] je dána v plném rozsahu podané obžaloby, či nikoliv.

Stížnostní soud zaměřil svoji přezkumnou povinnost na důvodnost vazebního stíhání obžalovaného, tedy důvod vazby předstížné podle § 67 písm. c) tr. řádu. Shledal, že tento vazební důvod je u obžalovaného stále dán a je nanejvýš aktuální. Ze zcela pochopitelných důvodů, jak tyto pregnantním způsobem rozvedeny v odůvodňující části napadeného usnesení, s jehož obsahem se stížnostní soud zcela ztotožnil, procesní soud podle § 71a tr. řádu zamítl žádost obžalovaného o propuštění z vazby na svobodu a rozhodl o nutnosti jeho dalšího setrvání ve vazbě, když u něho i nadále shledal vazební důvod rozvedený v ustanovení § 67 písm. c) tr. řádu. Stížnostní soud vzhledem k naprosté logičnosti odůvodňující části napadeného usnesení nepokládá za nutné opakovat něco, co bylo již jednou jasně soudem I. stupně v potřebném rozsahu a zcela vyčerpávajícím způsobem popsáno a stanoveno. Při znalosti dosavadních výsledků vyšetřování lze přisvědčit závěrům procesního soudu, že i nadále reálně existuje obava, že by v případě propuštění z vazby na svobodu mohl obžalovaný opakovat trestnou činnost, pro niž je stíhán. Lze vyslovit souhlasné stanovisko s tvrzením procesního soudu, že obžalovaný nepřináší naprosto žádné nové zásadnější argumenty proti předchozímu rozhodování o vzetí do vazby a rozhodování o ponechání ve vazbě. I nadále trestnou činnost, pro kterou je stíhán, popírá. I s ohledem na osobnostní charakteristiku obžalovaného je tedy zřejmé, že by se po propuštění z vazby na svobodu mohl zachovat způsobem, který rozveden právě v ust. § 67 písm. c) tr. řádu. Stížnostní soud proto může opětovně v plném rozsahu proto odkázat na úvahy, kterými se procesní soud při rozhodování o žádosti obžalovaného [redacted] o propuštění z vazby na svobodu řídil. Jeho úvahy jsou vedeny reálným pohledem, který má oporu v dosavadním výsledku vyšetřování

předmětné trestné činnosti. Shrnuto tedy, důvod vazby předstížené podle § 67 písm. c) tr. řádu je u obžalovaného bezesporu zachován.

Zjištěno pak bylo stížnostním soudem, že procesní soud v dostatečném rozsahu zkoumal i to, zda není možné dosáhnout účelu vazby jiným opatřením. Ze zcela oprávněných důvodů nebyla soudem v souladu s ust. § 73 odst. 1 písm. a) tr. řádu přijata záruka [REDAKCE] a [REDAKCE] stejně jako písemný slib obžalovaného podle § 73 odst. 1 písm. b) tr. řádu. Nebyla správně procesním soudem přijata ani nabídka peněžité záruky za vazbu obžalovaného [REDAKCE] kterou nabídla v souladu s ust. § 73a odst. 2 písm. b) tr. řádu [REDAKCE]. Procesní soud taktéž ze zcela opodstatněných důvodů neuložil obžalovanému podle § 73 odst. 1 písm. d) tr. řádu některé z předběžných opatření, které definovány v příslušném ustanovení tr. řádu. Všechny substituční instituty, které obžalovaný či jiné osoby soudu nabídli, nejsou dostačujícími pro nahrazení shora označeného vazebního důvodu. Nutnost vazebního stíhání obžalovaného [REDAKCE] nebyla proto naprosto ničím rozptýlena. Z tohoto důvodu setrvává stížnostní soud na stanovisku, že omezení osobní svobody obžalovaného má zcela reálně své zákonné podklady.

O opravném prostředku obžalovaného bylo stížnostním soudem rozhodováno v neveřejném zasedání a to proto, že pro tento postup soudu byly splněny veškeré zákonné podmínky obsažené v ust. § 73d odst. 3 tr. řádu. Obžalovaný byl zcela prokazatelně k vazbě slyšen dne 21.12.2016, tedy v posledních 6 týdnech a o konání vazebního zasedání před stížnostním soudem ani výslovně nepožádal, ač byl o této možnosti řádně poučen. Navíc jeho stížnost nebyla nikterak zdůvodněna, takže nelze hovořit o tom, že by navíc uvedl naprosto nové okolnosti, které by byly podstatné pro rozhodnutí o vazbě.

Na základě shora uvedených skutečností s odkazem na přesvědčivé a vyčerpávající odůvodnění usnesení příslušným procesním soudem učinil krajský soud závěr, že stížnost obžalovaného [REDAKCE] nutno mít za nedůvodnou, a proto ji jako takovou postupem podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

V Táboře dne 25. ledna 2017

JUDr. Jiřina Roubíčková, v.r
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
Romana Šístková

Romana Šístková
Digitálně podepsal
Romana Šístková
Datum: 2017.01.26
12:23:02 +01'00'

